

З таблиці (рис.5) видно, що на питання 336 – 48 % дали неправильну відповідь, на питання 362 – 62 % також дали неправильну відповідь. В результаті аналізу було з'ясовано, що запитання 362 було винесено на самостійну підготовку, а запитання 336 – недостатньо розкриті викладачем під час занять. На основі таких аналізів можна корегувати навчальний процес, та переглядати на які питання необхідно приділити більше часу, а на які менше часу, також зробити висновок, чи достатньо часу студенти приділяють відведеній їм самостійній роботі.

Висновки

За допомогою тестуючої програми було проведено не лише аналіз підготовки студентів до занять з дисципліни «Інформатика», а й роботу по удосконаленню робочої програми з дисципліни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гультьяев А.К. Разработка подсистемы контроля знаний Macromedia Authorware 6.0 СПб.: КОРОНА принт, –2003.
2. Агапонов С.В. и др. Средства дистанционного обучения. Методика, технология, инструментарий. – СПб.: БХВ-Петербург, –2003.
3. Морозов Г. Система компьютерного тестирования знаний ТЕСТ. <http://www.g-morozov.narod.ru>.
4. Кошелев М.В. Підсумкові тести з інформатики. – Харків: Торсінг, –2003.
5. Полянничко А.Л. Программа автоматизированного тестирования и контроля учебной деятельности. Теория та методика навчання математики, фізики, інформатики. Збірник наукових праць. Випуск 3, т3: Теорія та методика навчання інформатики. – Кривий Ріг. Видавничий відділ НМетАУ, – 2003, КНУТД.

Надійшла 15.07.2010

УДК 378.

ДО ПИТАННЯ ПРО ВИЗНАЧЕННЯ ЦІННОСТЕЙ

О.С. ПРИЧЕПІЙ

Київський національний університет технологій та дизайну

В статті розглянуто основні поняття (суб'єкт, об'єкт, значимість вибір, свобода), за допомогою яких конституюється зміст поняття цінність

Проблема цінностей в історії філософії була поставлена порівняно пізно. Її висунули неокантіанці Баденської школи Г.Ріккерт і В.Віндельбанд лише в кінці ХІХ - на початку ХХ століть. Однак в сучасному філософському дискурсі вона займає одне з цільних місць.

Об'єкт та методи дослідження

Об'єктом нашого дослідження є визначення цінностей.

В питанні визначення поняття цінності існує багато розбіжностей. Йдеться звичайно не про формально-логічне визначення, а про розкриття змісту цього поняття через дослідження його відношення з іншими поняттями, які конституюють його сутність. Ми, отже, спробуємо розкрити зміст цього поняття через логіко-структурний аналіз його зв'язків з іншими поняттями.

Постановка завдання

В філософській літературі досить поширеним є визначення цінностей як здатність предмета задовольняти потреби суб'єкта, як значимість предмета для суб'єкта. Це суб'єктний підхід до цінностей .

В ньому при визначенні цінностей приймає участь свідомість .На противагу цьому об'єктний підхід фіксує ціннісне відношення між предметом і природою людини В літературі цей об'єктний аспект цінностей недостатньо досліджений, не розкрита його суперечність з суб'єктним аспектом.

Результати та їх обговорення

Коли ми говоримо про цінність, то уже на мовно-логічному рівні виникає суб'єктно-об'єктне відношення: цінністю є щось, що має значення для когось, що цінується кимось. Це означає, що цінність передбачає когось (суб'єкта), для якого вона виступає об'єктом ..Отже, цінність включена в суб'єктно-об'єктні відношення, тобто відношення людини до світу.

Багато мислителів визначають цінність як значимість чогось для суб'єкта. Цінність – предмет, явище, ідея, що має значення для людини або людства. Мати значення означає бути осмисленим, прийнятим до уваги. Очевидно, що цього недостатньо для того, щоб будь-який предмет став цінністю. Від того, що ми чомусь, наприклад, приписали значення дерева, зірки чи людини, воно не обов'язково набуває ознак цінності .Значимість (осмислення чогось) входить в поняття цінності. Предмет повинен бути осмисленим, перш ніж він стане цінністю. Однак бути осмисленим (набути значення) не означає стати цінністю. Якщо цінність є просто значимістю, то зникає різниця між поняттям і цінністю.

Деякі дослідники вважають, що для набуття статусу цінності предмет, крім його осмислення (прийняття до уваги), повинен іще мотивувати вчинки людини. Якщо під вчинком розуміти осмислену дію, то, на наш погляд, не всяка дія зумовлена цінністю. Якщо я обминаю камінь, що лежить на дорозі, то останній не набуває для мене значення цінності. В основі багатьох вчинків людини лежить так звана технічна раціональність, яка, не передбачає ціннісного відношення.

Для конституювання цінності (для того, щоб предмет набув визначення цінності) необхідно, щоб він вступив у специфічне відношення з суб'єктом, в оціночне відношення.

Цінність існує лише через оцінку, завдяки оцінці. Оцінка ж є не що інше як вибір, надання переваги одному предмету перед іншими. Без вибору, без виділення даного предмету серед інших подібних предметів, на наш погляд, цінності не може бути. Те, що нам нав'язане, що нам приписали з необхідністю, не має для нас статусу цінності. .Отже, для того, щоб предмет набув статусу цінності, він повинен бути оціненим, тобто співвіднесеним з іншими предметами, вибраним. Вибір, оцінка є необхідним моментом конституювання цінності. В акті вибору виникає цінність, Предмет, який до цього був нейтральним, включається в сферу ціннісних вподобань суб'єкта.

В сфері практичної діяльності (в реальному житті) акт вибору передбачає наявність свободи волі .Звідси випливає, що свобода суб'єкта є необхідним моментом конституювання цінності. Цінність передбачає свободу оцінки, вибору. Якщо бути до кінця послідовним, то конституювання цінностей передбачає постулат, згідно з яким найвищою цінністю визнається свобода. На нашу думку, постулат свободи входить як необхідний момент в конституювання цінностей.

Свобода не тільки виступає необхідним моментом конституювання цінності. Вона очевидно визнається вищою цінністю. Справді, чому людина опирається, коли їй мимо її волі на"язують певну цінність? Напевно тому, що ігнорується її свобода.

Визначення цінності через надання предмету значення і вибір його(свобода волі) передбачає суб'єкта. Це зрештою суб'єктний підхід до проблеми цінностей, при якому цінність визначається через суб'єкт.(Ми свідомо уникаємо поняття суб'єктивний, яке традиційно навантажене негативним відтінком). На противагу йому існує об'єктний підхід, який виключає чи принаймні прагне виключити суб'єкта.. Суть його полягає в тому, що людина як жива істота має свою природу. Її об'єктивно поза свідомістю включене в певне середовище, яке може бути сприятливим для нього або ні. Природа людини і зовнішні чинники вступають в певне ціннісне відношення. Зовнішні чинниками можуть бути благом або злом для людини .Чисте повітря, продукти без ГМО не залежно від того, усвідомлює це певна людина чи ні є благом, вони сприяють здоровю, життю, тоді як їх антиподи є злом.до цінностейю

Як правило людина осмислює значимість об'єктивних цінностей і вони стають цінностями суб'єкта. Однак іноді вона їх не усвідомлює, або ж, усвідомлюючи їх значимість, не вибирає їх, не переводить в розряд цінностей. Внаслідок цього виникає суперечка між суб'єктивним і об'єктивним підходами

Ця суперечність яскраво проступає при оцінці таких явищ як куріння, алкоголь і наркотики. Окремі суб'єкти можуть вбачати в них благо, тоді як природа людини (і більшість людей) вбачає в них зло. Взагалі цивілізація витворила багато явищ, які можна назвати антицінностями або квазіцінностями, які усвідомлюються як благо, хоча по природі людини не є такими. Ця розбіжність проявляється і при оцінці науково-технічного прогресу. Багато і навіть більшість людей схильні вбачати в його плодах лише благо. Вони оцінюють їх з позиції своїх суб'єктивних інтересів. А чи є вони такими об'єктивно, чи виступають вони такими по відношенню до природи людини і природи взагалі? І чи не є технічний прогрес своєрідним наркотиком на який «підсіло» людство? Тут очевидно, що суб'єктивний підхід ввійшов у суперечність з об'єктивним. Оцінка людством науково-технічного прогресу і його справжня цінність далеко не збігаються. В житті справжню цінність певного явища дитині підказують дорослі. хворому, лікар, а людству її очевидно підказує історія.

Цінність сама по собі є здатністю предмета задовольняти потреби суб'єкта. Однак потреби не є чимось усталеним. Вони визначаються рівнем розвитку людства і окремої людини. Один і той же предмет для людей, що стоять на різних етапах розвитку, може мати різну цінність. Звідси розбіжність у цінностях окремих людей і народів.

Ставлення суб'єкта до певної цінності (її оцінка) визначається провідними цінностями, які він поділяє. З огляду на це філософи розділяють цінності- цілі і цінності засоби. Цінності - цілі є найвищими цінностями, які не потребують свого обґрунтування. В суспільстві вони виступають як загально прийняті, хоча їх не обов'язково поділяють всі члени суспільства. Такими найвищими цінностями є добро, істина, справедливість, прекрасне, свобода. Ними є також цінність життя людини, Зараз на передній план в якості найвищої цінності виходить також збереження довкілля. Природа, її рослинний і тваринний світ безвідносно до потреб та інтересів людини є найвищою цінністю.

Цінності - засоби отримують своє обґрунтування через цінності – цілі. При цьому між цими двома видами цінностей може існувати узгодженість і неузгодженість. Часто засоби перетворюються в самоціль.

Висновки

Ми розглянули тільки деякі поняття, через відношення з якими конституюється сутність поняття цінності. Уже цей короткий екскурс показує складність і наявність протилежних тенденцій (суб'єктивний і об'єктивний підходи) в природі і трактуванні цього поняття.

ЛІТЕРАТУРА

1. Уваров М.С. Проблема ценности в философии и культуре. СПб.2004
2. Ценности культуры и современная эпоха. М.1990.

Надійшла 12.07.2010

УДК 378.147

ОРГАНІЗАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ КУРСУ «ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ»

Ф.М. ПРОДАНЮК

Київський національний університет технологій та дизайну

У науковому дослідженні розглядаються проблеми проведення занять з курсу «Історія української культури» на основі кредитно-модульної та рейтингової системи. Проаналізовано систему оцінювання знань, робочу програму, форми організації навчального процесу та контрольні заходи, модульний (тематичний) та поточний контроль

Культура, “друга природа”, створена працею та розумом людини. Перетворившись у вирішальний фактор суспільного розвитку, вона впливає на всі сфери життєдіяльності людини. Рівень культури людини в значній мірі визначає її місце в суспільстві, рівень та якість розвитку культури певного суспільства визначає його місце та роль у світовому цивілізаційному процесі. Прагнення України зайняти гідне їй місце серед інших країн світу, досягти намічених цілей в соціально-економічному та суспільно-політичному розвитку на шляху до європейської інтеграції вимагають ретельного освоєння та осмислення власного культурного потенціалу, як єдиної бази внутрішнього саморозвитку. Цей процес неможливий без залучення до духовних скарбниць інших народів світу. Цьому в значній мірі, має сприяти оволодіння студентською молоддю – майбутнім нації, основних здобутків вітчизняної культури через вивчення даного курсу “Історія української культури”.

Предметом курсу є процес виникнення та основні етапи розвитку культури українського народу та народів, які проживають на території України, її найвагоміші здобутки, видатні постаті, вплив досягнень людської цивілізації на людське суспільство та природу, посилення цього впливу на сучасному етапі та пошук шляхів відновлення гармонії між людиною та природою через піднесення духовної культури та зміни культурних цінностей людства.

Історія культури посідає одне з чільних місць у системі розвитку будь-якого суспільства та формування національної свідомості. Однак ще й сьогодні висвітлення сутності, ролі та визначальних етапів еволюції української культури ще не достатнє. Деякі проблеми національної культури лише розпочали висвітлювати. Ці проблеми має надолужити вивчення курсу «Історія української культури», яке впроваджується у вищих навчальних закладах України з 2010-2011 навчального року.